

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ประเทศเวียดนาม
๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๘
[วันที่ ๑๔ ญาติ-ไซ่ง่อน-ดอนเมือง]

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ประเทศเวียดนาม
๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๘
[วันที่ ๑๔ ญาจาง-ไซ่ง่อน-ดอนเมือง]

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

วันเดินทางกลับประเทศไทย
สนทนาธรรม จนนาทิสุดท้าย...

วันนี้เป็นวันที่ท่านอาจารย์
สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และคณะ
เสร็จสิ้นภารกิจที่เมืองญาจาง
ประเทศเวียดนาม และจะเดินทาง
กลับประเทศไทย หลังจากที่ได้
เดินทางมาสนทนารธรรมที่ประเทศ
เวียดนามตามคำเชิญของชมรมบ้าน

ธัมมะเวียดนาม (Vietnam Dhammahome) ตั้งแต่วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๘ จนถึง
วันนี้ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๘ เป็นระยะเวลาทั้งสิ้นรวม ๑๔ วัน ในการสนทนารธรรมทั้ง
๒ เมือง กล่าวคือ ที่ดาลัด ตั้งแต่วันที่ ๑๐-๑๗ พฤษภาคม และที่ญาจาง ตั้งแต่วันที่
๑๗-๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๘

หลังรับประทานอาหารเช้า ทุกท่านเตรียมความพร้อมของสัมภาระที่จะนำกลับ
โดยการตรวจเช็คน้ำหนักของกระเป๋าเดินทางเพื่อไม่ให้มีน้ำหนักเกินกำหนดของสาย
การบิน คือ ท่านละ ๒๐ กิโลกรัม สำหรับการโหลดเข้าใต้ท้องเครื่องบิน หากเกิน ก็
สามารถถือขึ้นเครื่องได้อีกท่านละ ๗ กิโลกรัม ซึ่งพบว่า กระเป๋าของท่านสุภาพสตรีใน
คณะ เต็มน้ำหนักพิกัดทุกท่าน ไม่สามารถแม้ที่จะรับน้ำปลาที่มีรสชาติอร่อยขึ้นชื่อของ
เวียดนาม ที่คุณชี (Chi) คหบดีผู้ใจบุญของญาจาง ที่นำมาฝากแม่อีกคนละขวดได้ ซึ่ง

ทราบว่าจะฝากมากับคุณไฮ (Tran Thi Hai)
สมาชิกชมรมบ้านธัมมะเวียดนามที่จะเดินทาง
มาทำกิจธุระที่ประเทศไทยในภายหลัง

คณะของเราต้องเดินทางไปขึ้น
เครื่องบินที่สนามบินภายในประเทศของ
ญาจางที่อยู่ห่างออกไปหลายกิโลเมตรเพื่อเดิน

ทางไปต่อเครื่องบินที่สนามบินนานาชาติไซ่งอนมายังสนามบินดอนเมืองอีกทีหนึ่ง โดย
มีคุณ Tam Bach เดินทางมาอำนวยความสะดวกในการเช็คอินที่สนามบินญาจาง
พร้อมกับสมาชิกชมรมบ้านธัมมะเวียดนามอีกจำนวนหนึ่ง หลังการเช็คอินเสร็จ ระหว่าง

รอเวลาขึ้นเครื่อง ทุกท่านก็ไม่ยอมพลาดโอกาสของการได้สนทนาธรรมกับท่านอาจารย์เลย

ผู้ที่เดินผ่านไปผ่านมา คงจะสงสัยว่า ท่านเหล่านี้กำลังฟังอะไรกัน ก็ใครเลยจะรู้ว่า เสียงซึ่งมีค่าที่สุดในสังสารวัฏ คือ เสียงของพระธรรม ที่จะทำให้นุคคลเข้าใจ ความจริงในชีวิต บุคคลที่เริ่มเข้าใจธรรมะ ความจริงของสิ่งที่มีจริง ๆ ในขณะนี้ ตามที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ และทรงมีพระมหากรุณาแสดงไว้ ย่อมรู้ถึงประโยชน์มหาศาลของ "คำ" ที่จะได้ฟัง "แต่ละคำ" ซึ่งความเข้าใจ ความจริง จากการได้ฟังแม้เพียงคำเดียว ย่อมทำให้เป็นผู้ที่ไม่สูญเปล่ากับการได้เกิดมาแล้วตายไป โดยที่ไม่ได้ฟัง คำจริง วาจาล้ำค่าที่จะทำให้เข้าใจความจริง แม้เพียง

คำเดียวในชีวิต ภาพที่เห็น จึงทำให้รู้สึกชื่นชม อนุโมทนาในกุศลศรัทธาของเพื่อนสหาย ธรรมชาวเวียดนามทุกท่าน จริง ๆ ครับ

"...คนเดินทางไกลต้องมีที่พักริมทาง เพื่อให้ร่างกายได้พักผ่อนจากความเมื่อยล้า และเสปียงที่ใช้ให้มีกำลังเดินทางต่อไป เราทุกคนเดินทางกันดารอันแสนไกลในสังสารวัฏ เคยได้พักจากอกุศลที่เกิดเกือบทุกขณะหรือไม่? มีเสปียงที่จะให้มีกำลังเดินไปอย่างมีความสุขหรือไม่? ที่พัก คือ ปัญญา ที่ทำให้จิตได้พักจากอกุศลธรรม เมื่อมีปัญญาแล้ว อกุศลจิตและอกุศลกรรมก็เกิดตามมา เป็นเสปียง ให้ผลเป็นวิบากที่เป็นสุข ทำให้สามารถเดินทางกันดารอันแสนไกลนี้ได้ ดังนั้น จึงต้องฟังพระธรรม ที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดงไว้โดยละเอียดให้เข้าใจ เพื่อให้เกิดปัญญา ซึ่งเป็นที่พักทางใจ เป็นที่ให้เกิดเสปียงต่อไป (สรุปจากการสนทนากับท่านอาจารย์ วันที่ ๑๙ เม.ย. ๕๒)

ข้อความจากกระทู้ ที่พักและเสปียงในการเดินทางไกล โดย kanchana.c

"บัดนี้ ท่านเป็นผู้มีวัยอันชราเข้าไปแล้ว, เป็นผู้เตรียมพร้อม เพื่อจะไปสำนักของพระยายม

อนึ่ง แม้ที่พักในระหว่างทางของท่าน ก็ยังไม่มี, อนึ่ง ถึงเสียบึงทางของท่าน ก็หาไม่มี, ท่านนั้นจงทำที่พึ่งแก่ตน, จงรีบพยายาม จงเป็นบัณฑิต ท่านเป็นผู้มีมลทินอันกำจัดได้แล้ว ไม่มีกิเลสเพียงดั่งเนิน จักไม่เข้าถึงชาติชราอีก."

พระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท เล่ม ๑ ภาค ๒ ตอน ๔ หน้าที่ ๑๑

ชีวิตของสัตว์โลกย่อมมีความตายเป็นที่สุด ไม่มีใครรู้ว่าความตายจะมีวันไหน เมื่อบุคคลตายไป ย่อมไม่มีใครนำสิ่งใดติดตามตัวไปได้ นอกจากกุศลและอกุศลกรรมที่ทำไว้ คนที่เดินทางพอจะมีที่พักระหว่างทางได้ เพื่อทำกิจธุระ แต่ผู้ที่จากไปสู่ความตาย ไม่สามารถขอให้พักหยุดรอก่อน แม้สักนาทีเดียว เพื่อที่จะให้ท่านทำบุญ แต่ความตายย่อมพรากเขาไป เสียบึงทางที่จะติดตามไปได้ คืออกุศลกรรมที่ทำไว้ จึงไม่ประมาทในการเจริญทุก ๆ ประการ อบรมปัญญา เพราะไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นที่พึ่งได้ นอกจากกุศลธรรมและปัญญาที่อบรมเจริญดีแล้ว

ข้อความจากพระสูตร

และ ความเห็นที่ ๑ โดย padern จากกระทู้ ที่พักและเสียบึงในการเดินทางไกล

ท่านอาจารย์และคณะฯ เดินทางถึงสนามบินไซ่งอน โดยมีคุณชี (Chi) สมาชิกชมรมบ้านธัมมะเวียดนาม ที่พักอยู่ในไซ่งอน มาคอยต้อนรับและอำนวยความสะดวกในการเช็คอิน พร้อมทั้งพาคณะฯ ไปรับประทานอาหารกลางวันที่ได้สั่งจองไว้ที่ร้านอาหารภายในสนามบินไซ่งอน และอยู่สนทนารวมกับท่านอาจารย์จนนาทีสุดท้ายก่อนขึ้นเครื่อง ขออนุโมทนาในกุศลจิตและกุศลศรัทธาของคุณชี (Chi) ด้วยครับ

"...พวกคนเดินทาง ย่อมพักทำกิจนั้น ๆ ในระหว่างทางได้ฉันใด คนไปสู่ปรโลก ย่อมพักอยู่ฉันนั้นไม่ได้ เพราะคนไปสู่ปรโลกไม่อาจเพื่อจะกล่าวคำเป็นต้นว่า “ท่านจงรอ สัก ๒-๓ วัน ข้าพเจ้าจะให้ท่านก่อน จะฟังธรรมก่อน” ก็บุคคลเคลื่อนจากโลกนี้แล้ว ย่อมเกิดในปรโลกทีเดียว, คำนั้น พระศาสดาตรัสหมายเอาเนื้อความนี้ ...

พระสูตรต้นปิฎก ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท เล่ม ๑ ภาค ๒ ตอน ๔ หน้า ๑๑ -๑๒

พระธรรมที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดงตลอด ๔๕ พรรษานั้น เป็นเครื่องเตือน พุทธบริษัท ทุกกาลสมัย ถ้าไม่ได้ฟังพระธรรมที่พระองค์ทรงแสดง การที่จะเป็นผู้มีความ เข้าใจถูก เห็นถูก ซึ่งจะเป็นไปเพื่อความเจริญขึ้นของกุศลธรรมทั้งหลาย (เสบียงสำหรับ เดินทางในสังสารวัฏ) ย่อมจะเป็นไปไม่ได้ ดังนั้น ในแต่ละวัน จึงควรที่จะเป็นโอกาสของ การอบรมเจริญปัญญา สะสมความเข้าใจถูก เห็นถูก ไปตามลำดับ เพราะเหตุว่า ความ เข้าใจที่ถูกต้องนี้เอง จะเป็นเครื่องชำระล้าง ขัดเกลากิเลสทั้งหลาย ขัดเกลาคความไม่รู้ ให้ออกไปจากจิตใจ ได้อย่างแท้จริง ในทางตรงกันข้าม ถ้าปล่อยให้ชีวิตในแต่ละวัน ดำเนินไปโดยที่ไม่ได้อบรมเจริญปัญญา โดยที่ไม่ได้สะสมเสบียงในการเดินทาง คือ กุศลทั้งหลายเลย กล่าวได้ว่า เป็นการดำเนินชีวิตที่เต็มไปด้วยความประมาทมัวเมา เมื่อ วันสุดท้ายของภพนี้ชาตินี้มาถึง ก็จักจากโลกนี้ไป โดยที่ไม่สามารถจะขอร้องเพื่อที่จะ พักสำหรับการเจริญกุศลได้เลย จึงต้องจากไปด้วยความเป็นผู้ไม่มีที่พึ่ง มีแต่จะเต็มไปด้วยกิเลสอกุศลประการต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ยังวนเวียนอยู่ในสังสารวัฏอย่างไม่มีวันจบ สิ้น (การเดินทางไกลคือสังสารวัฏ เป็นทุกข์ ถ้าหากว่าไม่ได้อบรมเจริญปัญญาแล้ว จะ ถึงความพ้นทุกข์ได้อย่างไร?)

ข้อความจากพระสูตร

และความเห็นที่ ๓ โดย khampan.a จากกระทู้ ที่พักและเสบียงในการเดินทางไกล

...ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ ประเทศเวียดนาม...

การเดินทางไปสนทนาธรรมที่ประเทศเวียดนามรวมเวลาทั้งสิ้น ๑๔ วันของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และคณะฯ ในครั้งนี้ ได้สิ้นสุดลงด้วยความเรียบร้อยงดงาม เป็น ณ กาลครั้งหนึ่ง ของขณะอันเลิศที่สุดในสังสารวัฏ ที่บุคคลที่ได้เคยกระทำบุญไว้แต่ปางก่อนเท่านั้นจะพึงได้รับ ทั้งยังเป็นขณะอันวิเศษของการได้ฟังคำ ที่ทำให้ได้เข้าใจความจริง ที่ยากที่บุคคลจะได้ฟัง แสดงถึงความเป็นผู้ที่สะสมบุญคือการได้เคยฟังและเข้าใจพระธรรมมาแต่ปางก่อน จึงเป็นผู้ที่แม้อยู่ไกลเพียงไหน ก็ยังมีโอกาสได้ฟังคำจริง วาจาสังจะ นี้ได้ ซึ่งความเข้าใจจากการฟังนี้ จะสะสมไปเป็นเสบียง เป็นที่พึ่งอันอุดมของบุคคล ตลอดการเดินทางอันกันดารยิ่งในสังสารวัฏ แต่มีความสุขด้วยปัญญา คือ ความเข้าใจความจริงของชีวิต ตามกำลังของแต่ละบุคคลที่สะสมมานั่นเอง

อนึ่ง โดยส่วนตัว การเดินทางในครั้งนี้ ได้สมประสงค์ตามเจตนาที่ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะไปเพื่อบันทึกภาพ และกิจกรรมการเดินทางไปเผยแผ่พระธรรมของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เวียดนามสักครั้งหนึ่ง จากที่ไม่เคยคิดที่จะไปมาก่อน ซึ่งเมื่อได้ไปแล้ว ก็ได้พบแต่เรื่องที่ทำให้เกิดกุศลจิตและกุศลศรัทธามากขึ้นในพระศาสนา คือ คำสอนของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้เห็นถึงกุศลวิริยะและเมตตาอันยิ่งของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ผู้เสียสละและทุ่มเทเวลาให้กับศาสนาจนหมดใจ ข้าพเจ้าไม่เคยลืมในคำที่ได้ยินจากปากของท่านอาจารย์ บนรถแท็กซี่ตอนขากลับหลังจากที่ท่านได้เมตตาไปเยี่ยมคุณด่วนซึ่งกำลังป่วยหนักและครอบครัว ในขณะที่

สุดท้ายของชีวิตของบุคคลผู้เป็นที่รัก เป็นภาพของมิตรภาพอันอบอุ่น ลึกซึ้ง ของชาวไทยและชาวเวียดนามที่ยอดเยียมที่สุด เท่าที่จะเคยได้พบ ทั้งยังเป็นภาพของความประทับใจที่ตราตรึงอยู่ในหัวใจของทุกคนที่ได้เห็น เพราะการไปเยี่ยมไข้คุณต่วนในวันนั้น ทำให้ญาติสนิท มิตรสหายที่รักและทุกคนในครอบครัวของคุณต่วนที่มีความห่วงใยในวาระสุดท้ายของคุณต่วน และแม้คุณต่วนเองที่ได้รพบท่านอาจารย์ และได้ฟัง "คำ" เพียงไม่กี่คำ แต่มีค่ายิ่งแก่คุณต่วนในวาระสุดท้าย ซึ่งเมื่อข้าพเจ้าได้กล่าวคำกราบอนุโมทนาท่านอาจารย์ว่า ชีวิตของท่านอาจารย์เป็นประโยชน์ต่อทุก ๆ คนจริง ๆ ท่านก็ได้กล่าวคำสั้น ๆ แต่ลึกซึ้ง และประทับใจของข้าพเจ้าอย่างยิ่งว่า "ใช้ให้คุ้ม" เป็นวลีสั้น ๆ แต่มีความหมายที่ลึกซึ้ง ถึงการใช้สรรพสิ่งที่มีใน "ทั้งหมดของชีวิต" ของท่านผู้มีนามว่า ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ในชาตินี้ เพื่อความเข้าใจถูก ความเห็นถูก ของทุก ๆ คน ในพระธรรมคำสอนของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐยิ่ง พระองค์นั้น

อนึ่ง การเดินทางไปเวียดนามในครั้งนี้ของข้าพเจ้าเอง เป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมมาก ที่ได้มีโอกาสอยู่ร่วมในการเจริญกุศลทุกประการของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ผู้ที่ข้าพเจ้าคิดอยู่บ่อย ๆ ว่า ไม่น่าเชื่อว่า ข้าพเจ้ายังโชคดีที่มีโอกาสได้ฟังคำจากท่าน ยังเป็นผู้หนึ่งที่มีโอกาสได้มีชีวิตอยู่ร่วมในสมัยของท่าน เพราะเหตุว่า เมื่อครั้งที่ท่านอาจารย์เริ่มบรรยายธรรมครั้งแรก เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๙ นั้น ข้าพเจ้ายังไม่เกิดและไม่ทราบว่าอยู่ที่ไหน แต่จะสำคัญอะไร ก็ในเมื่อขณะนี้ ข้าพเจ้าได้พบท่านแล้ว และยังมี

โอกาสได้ฟังคำจากท่านอีกด้วย ชาตินี้ไม่เสียชาติที่ได้เกิดมาแล้ว ขอกราบแทบเท้าท่านอาจารย์ด้วยความเคารพอย่างสูงยิ่ง ทั้งขอขอบพระคุณและอนุโมทนาคุณภรรยาและลูก ๆ ที่ได้สนับสนุนในการเจริญกุศลของพ่อ ให้มีโอกาสช่วยงานของมูลนิธิฯ ตามกำลังเท่าที่จะกระทำได้ เพื่อตอบแทนพระคุณแทบเท้าท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ แม้จะเป็นเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งในพระคุณอันมากมายของท่าน ที่ได้ให้ความเข้าใจธรรมะ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่าที่สุดไม่แม้เพียงในโลกนี้ แต่เป็นสิ่งที่มีความยิ่งกว่าทรัพย์สมบัติใด ๆ ไม่ว่าจะในโลกไหน ๆ ก็ตาม และขออนุโมทนาขอบพระคุณในกุศลจิตของทุก ๆ ท่าน ที่ติดตามการรายงานกิจกรรมการสนทนาธรรมในที่ต่าง ๆ ของท่านอาจารย์โดยตลอดมาด้วยนะครับ

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของ สมาชิกชมรมบ้านธัมมะเวียดนาม
และ สมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ. ทุกท่าน ที่ร่วมเดินทางไปกับคณะฯ ในครั้งนี้
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ

